

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/194/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413207799
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2015:5413207799.3

Rozhodnutie

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci navrhovateľky: H. C., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47234466, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 807 598, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.041,91 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke sumu 893,03 eur s 8,05%-ným úrokom z omeškania ročne od 18.04.2015 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd návrh z a m i e t a.

III. Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 91,60 eur, ktoré je p o v i n n ý zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľky do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, súdu doručeným dňa 16.12.2013, sa navrhovateľka voči odporcovi domáhala zaplatenia sumy 1.041,91 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 12.02.2013 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

Žalobný návrh odôvodnila tým, že uzavrela s odporcom dňa 14.12.2007 Zmluvu o úvere č. 5760484 (ďalej len "zmluva o úvere"), na základe ktorej bol zo strany odporcu poskytnutý navrhovateľke úver vo výške 165,97 eur (5.000,- Sk). Navrhovateľka sa zaviazala vrátiť odporcovi istinu úveru navýšenú o poplatok úveru v dvanástich dvojtýždňových splátkach po 27,22 eur (820,- Sk), spolu celkovo sumu 326,63 eur (9.840,- Sk). Podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch") platného v čase uzavretia úverov zmluvy: § 4 ods. 2 písm. g) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z obsahu predmetnej zmluvy o úvere je zrejmé, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov, čo v súlade s ustanovením ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje, za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na neuvedenie podstatných náležitostí, ktorých absencia je ustanovení, zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru mal žalovaný právo len na vrátenie ním poskytnutej istiny vo výške 165,97 EUR, bez úrokov a poplatkov. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (platného v čase uzavretia predmet zmluvy): § 53 ods. 1 Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). ods. 4 Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. § 54 ods. 1 Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktot mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. ods. 2 V pochybnostiach o

obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. § 37 ods. 1 Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. § 39 Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovení, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ustanoveniami, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver. Odplata za poskytnutý úver dosiahla úroveň 96,8 % ročne, čo niekoľkonásobne prevyšovalo odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v danom období a v obdobných prípadoch, čo je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške ročnej odplaty v miere 96,8 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že nie sú stanovené limity na výšku úrokov pri úveroch a finančných pôžičkách a ich hodnota je ponechaná na dohodu zmluvných strán, ich konečná výška nie je neobmedzená. Uvedené potvrdzujú sudy pri svojej rozhodovacej činnosti napr.: Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2011 č. k. 3Co/3/2011, v ktorom súd posúdil dohodu o výške úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom prevyšujúcu úroky požadované v bankách (13,84 % p.a.) pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver poskytnutý za neprimerané protiplnenie pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti spotrebiteľa. Pri tzv. civilno-právnej úžere je podľa názoru krajského súdu úverová zmluva absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Krajský súd uviedol, že ak by nešlo o nadvládu veriteľa nad spotrebiteľom (tieseň, čiastočná ľahkomyselnosť) boli by pri nebankovej spoločnosti akceptovateľné vyššie úroky, rozhodne však nie o 100 % vyššie oproti priemeru bánk, pričom zohľadniť sa musia vždy aj osobitosti prípadu. Krajský súd uzavrel, že má poznatky, že úverovanie nebankoviek je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Námetka, že spotrebiteľ bol oboznámený s úverovými podmienkami neovplyvní záver o neplatnosti úrokov, keďže dôležitý je stav núdze spotrebiteľa a súčasne neprimeraná výška úrokov. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 9. novembra 2010 č. k. 17Co/313/2010-99, v ktorom "sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu a uviedol, že ak si navrhovateľ uplatňoval, úroky najmenej vo výške 24 % ročne, teda takmer trojnásobne ako banky pri úveroch pre fyzické osoby v rovnakom období, potom úroky podstatne prevyšovali obvyklé úroky požadované bankami, a sú preto v rozpore s dobrými mravmi. Súd neuznal argumenty nebankového subjektu, že úroková miera zodpovedá miere rizika pri poskytnutí spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek zaistenia." Rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto na Váhom zo dňa 29. júna 2010 č. k. 10C/20/2010-83, v ktorom Okresný súd uviedol, že "Nemožno úspešne dôvodiť, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy o úvere a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Neprimeranou, odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe jej zjednania obvyklú, najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytnutí úveru. Nebankovým subjektom stanovený úrok podstatnou mierou presahoval horný limit obvyklej úrokovej miery požadovanej bankami, a preto súd vyhodnotil postup spoločnosti za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je postihnuté absolútnou neplatnosťou podľa § 39 Občianskeho zákonníka." Rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave z 23. 8. 2011 č. k. 16 ICm 944/2010, v ktorom krajský súd skonštatoval, že úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere. Ak teda zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty (úrokov), je nutné tento dôvod neplatnosti vzťahovať na celú zmluvu a neplatnou je v tomto prípade zmluva o úvere ako celok. Súd skonštatoval, že neplatnosť zmluvy o úvere uzavretej medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom v dôsledku rozporu s dobrými mravmi je daná výškou ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktorá predstavuje 96,31 % a v tomto prípade ide o neprimerane vysoké - úžernícke úroky (úroky v bankách pri porovnateľných úveroch predstavovali max. 20 % ročne). Na základe uvedeného, pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pre rozpor dohody o odplate so zákonom a s dobrými mravmi, mal odporca nárok len vrátenie ním poskytnutej istiny predmetného úveru vo výške 165,97 eur. Navrhovateľka zaplatila na účet odporcu prostredníctvom dobrovoľných splátok sumu 326,63 eur a prostredníctvom zrážok zo mzdy vykonávaných v rámci nezákonne vedenej exekúcie (exekúcie vedenej Okresným súdom Dolný Kubín, sp. zn.: 8 Er/5/2009) sumu 881,25 eur, teda súhrne sumu 1.207,88 eur, to znamená o 1.041,91 eur viac, než mal odporca nárok. V rozsahu sumy 1.041,91 eur tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu. Dobrovoľná úhrada sumy 326,63 eur je preukázaná Oznámením o aktuálnej výške dlžnej sumy zo dňa 2.10.2012. Suma zrážok vo výške 881,25 eur je preukázaná na základe potvrdenia exekútora JUDr. Rudolfa Krutého zo dňa 12.12.2013. Podľa Občianskeho zákonníka, § 451 ods. 1

Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí musí obohatenie vydať. ods. 2 Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. § 456 Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Na základe vyššie uvedeného si navrhovateľka uplatňuje voči odporcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.041,91 eur, čo predstavuje plnenie poskytnuté odporcovi nad rámec istiny úveru. Podľa Občianskeho zákonníka §517 ods. 2 Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. § 3 Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľka odporcu vyzvala na dobrovoľné vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak odporca ho doposiaľ nevydal, je odporca v omeškaní splnením peňažného záväzku. Z uvedeného dôvodu si navrhovateľka okrem zaplatenia dlžnej sumy uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyšší ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sad: ECB bola dňa 12.03.2013 vo výške 0,75 %.

Odporca sa k žalobnému návrhu vyjadril v podaní, doručenom tunajšiemu súdu dňa 6.3.2015, v ktorom uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s názormi navrhovateľky uvedenými v žalobe a k posúdeniu zmluvy o úvere uvádza, že dňa 14.12.2007 uzatvoril ako veriteľ s navrhovateľkou ako dlžníkom Zmluvu o úvere č. 5760484 (ďalej len "zmluva o úvere") v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Čo sa týka charakteru zmluvy, predmetnú zmluvu nemožno považovať za spotrebiteľskú zmluvu, konkrétne za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Odporca poskytuje úvery klientom ako dlžníkom na základe zmluvy o úvere uzatvorenej v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Tento druh zmluvy nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, teda k 14.12.2007), nakoľko : Ad 1. Spotrebiteľským úverom sa v zmysle § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom k 14.12.2007 rozumie "dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme". Odporca poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky síce dočasne, avšak na základe zmluvy o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ako vyplýva z § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere sa vždy aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Navyše aj účastníci konania si v bode 19. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere dohodli, že v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka sa všetky právne vzťahy medzi nimi budú spravovať Obchodným zákonníkom. Podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka je na jednej strane záväzok veriteľa na požiadanie dlžníka poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky v dohodnutej výške a na strane druhej záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Z uvedeného vyplýva, že predmetná zmluva obsahuje podstatné náležitosti zmluvy ustanovené v § 497 Obchodného zákonníka s odkazom na § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré je svojou povahou ustanovením kogentným (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka) a ide tak o zmluvu plne podriadenú obchodnoprávnemu režimu a nie je namieste poukazovať na ustanovenia zákona o spotrebiteľskom úvere. Odporca poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky síce dočasne, avšak nie formou odloženej platby, ale vo forme splátok, pričom klient si môže vybrať z podmienok, za ktorých spoločnosť poskytuje úvery, a to či bude splácať v pravidelných mesačných alebo v pravidelných štrnásťdňových splátkach a v tomto intervale si určí i deň splatnosti splátky. Výber možnosti splácania úveru v pravidelných intervaloch nie je možné považovať za odloženie splátky, ale za určenie konkrétne dohodnutých termínov splátok. V záujme ochrany spotrebiteľa (klienta), ale ani z hľadiska korektnosti podnikania, nie je možné požadovať od klienta, aby sa v zmluve o úvere zaviazal, že v deň uzatvorenia zmluvy o úvere uhradí prvú splátku. S poukazom na uvedené splátky nie je možné posudzovať ako odložené platby. Ad 2. V zmysle § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom k 14.12.2007 "zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom". Klienti oprávneného neuhrádzajú celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, ale iba časť týchto nákladov, z ktorých 1/3 je dohodnutý úrok a 2/3 náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Ad 3. Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom k 14.12.2007 "zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných

náležitostí obsahuje najmä : sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, cenu tovaru alebo poskytnutej služby, identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, meno a adresu spotrebiteľa, ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad. Z gramatického a logického výkladu daného ustanovenia zákona vyplýva, že okrem všeobecných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere musela predmetná zmluva obsahovať aj náležitosti vymenované za slovom "najmä", ku ktorým je možné pridať ešte ďalšie. Nakoľko predmetom úverov poskytovaných zo strany žalovaného klientom sú peňažné prostriedky, teda nie tovar alebo služba, zmluva o úvere zo strany žalovaného nemôžu obsahovať náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere (opis tovaru alebo služby, cenu tovaru alebo služby, adresu predávajúceho, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania alebo prevzatia tovaru alebo služby). Odporca trvá na tom, že navrhovateľka nijako nepreukázala skutočnosť, že v čase podpisu zmluvy o úvere jej patrilo postavenie spotrebiteľa. Odporca do zmluvného vzťahu s navrhovateľkou vstúpil v dobrej viere a mal za to, že uzavrel platnú zmluvu s osobou, ktorá koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V prípade postavenia odporcu treba akcentovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s navrhovateľkou vstupoval. Argumentácia odporcu v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Skárová, M., Hulmák, M. okol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu; per analogiam zamestnancom), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. okol.: Občiansky zákoník. Velký akademický komentár. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotrebitele v soukromém právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Vyššie špecifikovaná zmluva o úvere obsahuje všetky podstatné náležitosti kogentne ustanovené v § 497 Obchodného zákonníka. Právna úprava zmluvy o úvere je prevažne dispozitívna, a preto si zmluvné strany môžu dohodnúť odchýlky od právnej úpravy v Obchodnom zákonníku (s výnimkou ustanovení §§ 497 a 499). Odporca zdôrazňuje absolútnu obchodnoprávnu povahu zmluvy o úvere v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, čo znamená, že sa vždy spravuje Obchodným zákonníkom bez ohľadu na to, kto je subjektom takéhoto vzťahu. V nadväznosti na uvedené preto nemožno spornú zmluvu podriaďiť pod režim spotrebiteľských zmlúv, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, tak ako tvrdí navrhovateľka. Skúmanie postavenia jednej zo zmluvnej strán pri absolútnych obchodných záväzkových vzťahoch je irelevantné, nakoľko v intenciách Obchodného zákonníka je rozlišovacím kritériom pre posudzovanie či ide o obchodný záväzkový vzťah je objekt záväzkového vzťahu a nie jeho subjekt. Použitie právnych predpisov ako aj judikátov upravujúcich ochranu spotrebiteľov, na ktoré poukazuje žalobca nie je v danom prípade vôbec na mieste. V predmetnom prípade je nesporné, že v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere sú navrhovateľkou citované ustanovenia týkajúce sa zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch) neaplikovateľné. Vyššie špecifikovanú zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Odporca navrhovateľku riadne oboznámil so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, pričom navrhovateľka pri podpise zmluvy o úvere prehlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom tejto zmluvy a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdila prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, t.j. sú vytlačené

na zadnej strane každého rovnopisu zmluvy o úvere. Vzhľadom na uvedené nie je možné zmluvu o úvere posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a aj preto je odporca toho názoru, že zmluva o úvere nemusí obsahovať údaj o RPMN a teda odporca má nárok nie len na vrátenie úveru, ale aj príslušného poplatku za poskytnutie úveru. K poplatku a k úrokom z omeškania za poskytnutie úveru: Poplatok za poskytnutie úveru nie je podľa odporcu neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že odporca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere navrhovateľke vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietala, zmluvu o úvere uzatvorila a peňažné prostriedky od odporcu prostredníctvom obchodného zástupcu prevzala. Teda bolo na dobrovoľnom rozhodnutí navrhovateľky či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Čo sa týka príslušného poplatku tento v 1/3 tretine predstavuje úrok v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka a v 2/3 náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou (bod 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru). Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku, tento je v zmluve o úvere dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru, teda žalobca musel vedieť posúdiť hodnotu protiplnenia. Navrhovateľka mala okamžite pri podpisovaní zmluvy o úvere vedomosť, aká je cena úveru. Predmetný poplatok nie je podľa názoru odporcu v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. V ustanovení § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka sa uvádza, že od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Z uvedeného vyplýva, že na prvom mieste je teda výška úrokov, ktorú si strany dojednali v zmluve a až ak nie je výška úrokov v zmluve dohodnutá, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Odporca je zároveň toho názoru, že príslušný poplatok, ktorý v 2/3 predstavuje náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou nevyklučuje nárokovateľnosť splnenia tohto záväzku. Dojednanie takejto platby ako záväzku nad rámec podstatných náležitostí zmluvy o úvere zákonom neodporuje. K uvedenému je potrebné poukázať aj na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v ČR, ktorého autormi sú sudcovia NS ČR). Odporca poukazuje aj na ustanovenia Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník v prípade zmluvy o úvere okrem platenia samotných úrokov umožňuje aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov (v právnej terminológii ide o odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky dlžníkovi). Aj Obchodný zákonník teda umožňuje vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. K údajnému bezdôvodnému obohateniu: V zmysle § 451 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Odporca je toho názoru, že zo zmluvy o úvere č. 5760484 nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Navrhovateľka plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal odporca z poctivých zdrojov. Odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľke ako dlžníkovi na základe zmluvy o úvere sumu vo výške 165,97 eur, ktoré sa navrhovateľka zaviazala odporcovi vrátiť zvýšenú o príslušný poplatok 160,66 eur, (t.j. celkovo zaplatiť čiastku 326,63 eur v 12-tich mesačných splátkach po 27,22 eur počnúc dňom 15.01.2008. Navrhovateľka po splatnosti dlhu dňa 20.02.2008 poukázala na účet odporcu sumu spolu 1.059,- eur formou tridsiatich troch splátok. Nedoplatok pohľadávky voči navrhovateľke odporca eviduje už len vo výške 59,- eur. Odporca razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko nie je splnený záväzok

stanovený predpoklad, ktorý sa pre vznik bezdôvodného obohatenia obligatórne vyžaduje. Odporca je toho názoru, že čo sa týka rozhodovania súdu, či odporca mal alebo nemal nárok na plnenie zo zmluvy o úvere č. 5760484 je tu prekážka vecí už rozhodnutej. Legitimosťou všetkých zmluvných podmienok, resp. zmluvy o úvere č. 5760484 ako celku, sa už prejudiciálne zaoberal v rozhodcovskom konaní Stály rozhodcovský súd v Bratislave a následne aj Okresný súd Bratislava V, ktorý rozhodoval o udelení poverenia pre súdneho exekútora. Odporca má za to, že v danom prípade ide jednoznačne o *res iudicata*, ktorá predstavuje závažný nedostatok podmienky konania, na ktorú má súd v akomkoľvek štádiu konania povinnosť prihliadnuť a rozhodnúť o zastavení takéhoto konania. Podľa ustanovenia § 103 O.s.p. v platnom znení, kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Podľa ustanovenia § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. v platnom znení, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Medzi neodstrániteľné nedostatky v konaní sa považuje, nedostatok právomoci súdu, *litispendencia*, *res iudicata* a nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania. Podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Navrhovateľka bola v konaní o plnenie zo zmluvy o úvere č. 5760484 zaviazaná, právoplatným a vykonateľným rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., a to rozsudkom sp. zn. SR 08728/08 zo dňa 23.09.2008. Rozhodcovský súd v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku uznal teda nárok odporcu na poplatok, úroky z omeškania ako aj zákonné úroky a navrhovateľku zaviazal na plnenie. Je teda zrejmé, že navrhovateľka sa domáhala žalobou o vydanie plnenia, ktoré je povinná plniť odporcovi na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku, pričom otázka nároku žalovaného na plnenie bola už prejednaná v konaní na plnenie, a to Stálym rozhodcovským súdom. Stály rozhodcovský súd zároveň v konaní na plnenie musel už prejudiciálne rozhodnúť aj o platnosti zmluvy o úvere ako aj o platnosti rozhodcovskej doložky. Prejednaníu žaloby navrhovateľky teda bráni prekážka právoplatne rozsúdenej veci v zmysle ustanovenia § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Nie je pritom rozhodujúce, že skoršie rozhodnutie je rozhodnutím rozhodcovského súdu, nakoľko v ustanovení § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní sa uvádza, že "doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu." Účinky právoplatného rozhodcovského rozsudku sú teda zhodné s účinkami rozsudku súdu upravenými v § 159 a nasl. OSP. Okrem iného je potrebné poukázať, že exekučné konanie prebiehalo na základe právoplatného exekučného titulu a exekúcia vedená v prospech odporcu nebola zastavená. Odporca súdu predložil Uznesenie Krajského súdu v Prešove, č.k. ICo/79/2011-93 zo dňa 20.12.2011, Uznesenie Okresného súdu Martin, č.k. 10C/3/2011-100, Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3Co/214/2012-110 zo dňa 31.01.2013, v ktorých sa sudy zaoberali existenciou prekážky právoplatne rozsúdenej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že *res iudicata* je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to bez zreteľa na to kedy túto prekážku zistí, žiada odporca, aby Okresný súd Dolný Kubín konanie vedené pod sp. zn. 6C/194/2013 zastavil, eventuálne, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu ako neopodstatnenú v plnom rozsahu zamietol.

V predmetnom vyjadrení odporca vzniesol aj námietku miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu, o ktorej súd rozhodol uznesením č.k. 6C/194/2013-55 zo dňa 23.05.2014 tak, že táto námietka je nedôvodná. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.06.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/477/2014-80 zo dňa 26.02.2015

Na vyjadrenie odporcu k žalobnému návrhu, reagoval navrhovateľka, prostredníctvom svojho zástupcu podaním, tunajšiemu súdu doručenom dňa 12.06.2014. Vo vyjadrení uviedla, že odporca v článku I. svojho vyjadrenia uvádza, že Zmluvu o úvere č. 5760484 uzavretú medzi účastníkmi konania dňa 14.12.2007 (ďalej len "zmluva o úvere") nie je možné podriaďiť pod právny režim zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch") platného a účinného v čase uzavretie zmluvy o úvere, nakoľko zmluva vznikla podľa ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len "Obchodný zákonník"). Uvedené tvrdenia odporcu v súlade s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch, ako v súlade s ustanoveniami zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "Občiansky zákonník") je nevyhnutné hodnotiť za nesprávne a zavádzajúce. Na vzťah založený zmluvou o úvere je totiž nevyhnutné uplatniť práve ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Uvedené je odôvodnené tým, že podľa 1/ ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch platných a účinných v čase uzavretia zmluvy o úvere písm a). Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie eňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere

vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. písm. b) Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. § 3 ods. 1 Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; ods. 2 Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. § 4 ods. 2 písm. g) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. K aplikácii ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch platných a účinných v čase uzavretia zmluvy uvádzame, že zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 2 písm. a) jasne stanovoval, že spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Pod pojem inou právnou formou je nevyhnutné a jednoznačne potrebné zaradiť práve formu úverovej zmluvy. O uvedenom svedčí aj samotné doplnenie formy úveru v neskoršom znení daného ustanovenia. K náležitostiam, ktoré mala zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať je v prejednávacom prípade. Je potrebné poukázať na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého musela zmluva pod hrozbou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov. Znova teda poukazujeme na to, že predmetná zmluva o úvere tento údaj neobsahovala, a preto bol poskytnutý úver od počiatku, priamo zo zákona bezúročný a bezpoplatkový. Údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov zmluvy o úvere odporcu navyše neobsahujú dodnes. Najdôležitejšou skutočnosťou a skutočnosťou, o ktorú navrhovateľka opiera vznik bezdôvodného obohatenia je teda tá skutočnosť, že na predmetnú zmluvu je nevyhnutné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o úvere teda nie len, že údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov mohla obsahovať (odporca vo vyjadrení uvádza, že určité náležitosti vyžadované ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o úvere nemohla obsahovať), ale dokonca pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať musela. Uznesenie Európskeho súdneho dvora vo veci C 76/10 Pohotovosť s. r. o. proti vete Korčkovskej, podľa ktorého okrem iného za okolností, aké sú vo veci samej, neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto údaj, je zrozumiteľná v zmysle článku 4 smernice 93/13. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle článkov 3 a 4 smernice 93/13. Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska smernice 93/13, smernica 87/102 sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. 1/ ustanovení Občianskeho zákonníka platných a účinných v čase uzavretia zmluvy o úvere § 52 ods. 1 Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Napriek skutočnosti, že občiansky zákonník reálne obsahoval zúžené vymedzenie spotrebiteľských zmlúv bola táto nesprávnosť zákonodarcom odstránená a judikatúra všeobecných súdov jednoznačne potvrdila, že aj v čase takéhoto znenia pod režim ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami spadali všetky zmluvy uzatvárané medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. V uvedenej súvislosti príkladom poukazujeme na: Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 15. 2. 2011 č. k. 19CoE/99/2010, Krajský súd odmietol výhrady banky, že zmluva o úvere uzavretá 17. 6. 2004 sa nespravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a uzavrel, že aj takáto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5 M Cdo 20/2009. Jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprímeranú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré boli uzavreté pred účinnosťou zákona č. 150/2004 Z. z. a ktoré neboli do

troch mesiacov od dňa jeho účinnosti dané do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 Občianskeho zákonníka, sú neplatné. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 23. novembra 2011 č. k. 17Co/167/2011-73 Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu a uviedol, že zmluva o úvere uzavretá dňa 22.12.2004 medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľskou zmluvou podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 - 54 Občianskeho zákonníka). 1/ ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o ochrane spotrebiteľa") platných a účinných v čase uzavretia zmluvy o úvere § 2 Na účely tohto zákona sa rozumie: spotrebiteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti, predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby; Keďže má odporca v predmete podnikania od 14.03.2001 poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a je jednou z najväčších, ak nie najväčšou spoločnosť pôsobiaca na slovenskom úverovom trhu a navrhovateľka nekonala v rámci predmetu svojho podnikania a vzhľadom na to, že odporca pri uzatváraní úverovej zmluvy konal s absolútnym odignorovaním odbornej starostlivosti ignorujúc nie len ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ale celé spotrebiteľské právo je jednoznačne dané to, že navrhovateľka mala pri uzatváraní zmluvy o úvere postavenie spotrebiteľa a toto postavenie má doteraz. Z uvedeného je teda nevyhnutné vyvodiť nasledujúce závery: zmluva o úvere je zmluvou, na ktorú je nevyhnutné popri všeobecnej právnej úprave obsahnutej i/Obchodnom zákonníku nevyhnutné aplikovať taktiež špeciálnu právnu úpravu obsahnutú v zákone o spotrebiteľských úveroch. Z toho dôvodu zmluva mala obsahovať údaj vyžadovaný ustanovením § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a z dôvodu jeho absencie je poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový, zmluva o úvere je zmluvou, na ktorú je nevyhnutné popri všeobecnej právnej úprave obsahnutej v Obchodnom zákonníku nevyhnutné aplikovať taktiež právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv obsahnutú v Občianskom zákonníku. Z toho dôvodu a pre rozpor odplaty s dobrými mravmi je zmluva o úvere v časti odplaty neplatná. K poplatku a k úrokom z omeškania za poskytnutie úveru: odporca ďalej v II. článku svojho vyjadrenia poukazuje na to, že: poplatok za úver predstavuje v 1/3 úrok a v 2/3 náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou a podľa aktuálnej rozhodovacej praxe nemožno u nebankových subjektov obvyklú výšku úrokov odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami; K uvedeným tvrdeniam odporcu navrhovateľka uvádza, že tieto nie sú správne, čo vyplýva z dnes už konštantnej judikatúry, ako i priamo ustanovení zákona. Pokiaľ ide o ustanovenia zákona, ktoré uvedené tvrdenia negujú poukazujeme na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: s účinnosťou od 01.01.2008 platí, že ak je v spotrebiteľskej zmluve predmetom záväzku poskytnutie peňažných prostriedkov za neprímeranú odplatu, súd môže odplatu znížiť; prihladne pritom najmä na odplaty poskytované bankami pri spotrebných úveroch. s účinnosťou od 01.11.2008 platí, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy, s účinnosťou od 01.06.2010 platí, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu (teda aj bankovom trhu) za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovení, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ustanoveniami, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver. K výške odplaty poskytnutého úveru uvádzame, že v prejednávanom prípade nie je dôležité to z čoho sa predmetná odplata skladá, ale to, že jej výška dosahuje mieru 96,8 % ročne, čo je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, a to tým, že podstatne prevyšuje odplatu požadovanú bankami. Pokiaľ ide o konštantnú judikatúru, okrem rozhodnutí, na ktoré poukázala navrhovateľka v samotnej žalobe, príkladom poukazujeme taktiež na: Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2011 č. k. 3Co 3/2011. Okresný súd posúdil dohodu o výške úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom prevyšujúcu úroky požadované v bankách (13,84 % p.a.) pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú. Pri tzv. civilno-právnej úžere je podľa názoru krajského súdu úverová zmluva absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Krajský súd uviedol, že ak by nešlo o nadvládu veriteľa nad spotrebiteľom (tieseň, čiastočná ľahkomyselnosť) boli by pri nebankovej spoločnosti akceptovateľné vyššie úroky, rozhodne však nie o 100 % vyššie oproti priemeru bánk, pričom zohľadniť sa musia vždy aj osobitosti prípadu. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 21. decembra 2010 č. k. 8Cob/60/2010. Nebanková spoločnosť predložila spotrebiteľke zmluvu o

spotrebiteľskom úvere s úrokom 60 % ročne (v bankách sa úrok v rozhodnom čase pohyboval v priemere okolo 12,5). Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorý určil neplatnosť úverovej zmluvy. K výške úrokov z omeškania, ktoré sú podľa odporcu dojednané v zákon prípustnej výške uvádzame, že tieto sú dojednané v rozpore s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o najvyššej prípustnej výške úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch, a tým i v rozpore s nariadením vlády č. 87/1955 Z.z.. V súlade s uvedeným a tým, že navrhovateľka poukázala na účet odporcu vyššiu sumu ako na akú mal odporca nárok vzniklo na strane odporcu bezdôvodné obohatenie z dôvodu získania majetkového prospechu bez právneho dôvodu. K námietke odporcu o prekážke veci už rozhodnutej navrhovateľka uviedla, že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. (ďalej len "rozhodcovský súd") vydaný dňa 23.09.2008 v konaní vedenom pod sp. zn.: SR 08728/08 nemožno v žiadnom prípade považovať za právoplatné rozhodnutie vo veci, keďže tento bol vydaný rozhodcovským súdom bez právomoci na jeho vydanie. Uvedené je odôvodnené tým, že rozhodcovský súd konal a rozhodol na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky. Rozhodcovský proces realizovaný odporcom nebol totiž ničím iným, ako odňatím práva na spravodlivý proces navrhovateľky. Rozhodcovský rozsudok je iba nováciou záväzku - súkromnou listinou, ktorá je v danom žalovanom prípade odvodená od absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky (§ 53 ods. 1 v spojení s ods. 5 Občianskeho zákonníka). Rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom bez platného založenia právomoci je ničotným právnym aktom. Aj v prípade, ak by vyššie uvedené nemalo platiť uvádzame, že s ohľadom na závery vyjadrené v rozsudku COFIDIS, je potrebné v uvedenej súvislosti posúdiť prekážku res iudicata tak, že nie je možné vôbec prihliadať na procesno-právnu normu § 159 ods. 3 O. s. p., resp. úplne vylúčiť jej použitie z dôvodu, že odporuje kogentným normám európskeho práva a jej uplatnenie bráni poskytnutiu ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami (čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Vzhľadom na obranu odporcu, skôr ako súd vo veci nariadil pojednávanie, zaoberal sa posúdením podmienok konania, konkrétne sa zaoberal tým, či existuje alebo neexistuje prekážka rozsúdenej veci, pretože ak by tomu tak bolo, bol by to dôvod na zastavenie konania podľa § 104 ods. 1 v spojení s ust. § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako "O.s.p."), keď prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa vzťahuje i na rozhodnutia vydané v rozhodcovskom konaní (k tomu porovnaj komentár k OSP autorov Števek/Ficová a kol., I. vydanie 2009, vydavateľstvo C.H.BECK str. 425).

Zhodne s argumentáciou navrhovateľky súd uzavrel, že existencia tejto prekážky daná nie je s ohľadom na skutočnosť, že ako vyplýva z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, na ktorý poukazuje odporca (a ktorý sa nachádza na č.l. 4 pripojeného exekučného spisu č.k. 8Er/5/2009), rozhodcovský súd založil svoju právomoc na rozhodcovskej doložke zakotvenej vo všeobecných obchodných podmienkach, ktorá je ale neplatná. Neplatnosť vyplýva nielen z toho, že bola založená na neprijateľnej zmluvnej podmienke, ale aj pre nezachovanie písomnej formy. Záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky a jej dôvodoch je obsiahnutý v uznesení tunajšieho súdu aj Krajského súdu v Žiline, ktoré boli vydané v exekučnom konaní č.k. 8Er/5/2009 dňa 18.06.2014 a 27.11.2014 (č.l. 118 a 146 spisu sp. zn. 8Er/5/2009) a ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 08.01.2015. V súvislosti s neplatnosťou rozhodcovskej doložky treba poukázať aj na rozhodnutie Ústavného súdu ČR I.ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013, ktorého záver, že v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednanie zakladajúce zmluvnú pokutu (podobne ako rozhodcovská doložka) zásadne nemôže byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale len spotrebiteľskej zmluvy samotnej (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis) možno plne použiť aj podmienkach slovenskej právnej úpravy spotrebiteľských vzťahov. Ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, bol vydaný orgánom, ktorý nemal na to právomoc a s ním vydaným rozsudkom nemožno potom spájať žiadne právne účinky, teda nemôže predstavovať prekážku rozsúdenej veci. Práve preto, že daný rozhodcovský rozsudok je pre neplatnosť rozhodcovskej doložky nespôsobilým exekučným titulom, bola exekúcia vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 8Er/5/2009 vyššie zmieňovaným právoplatným uznesením tunajšieho súdu zo dňa 18.06.2014, č.k. 8Er/5/2009-118, vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Na tomto mieste treba zdôrazniť, že vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že tvrdenie odporcu vo vyjadrení k žalobnému návrhu o tom, že exekúcia, ktorá sa začala na základe predmetného rozhodcovského rozsudku nebola zastavená, je nepravdivé. Napokon je potrebné poukázať aj Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2015 sp. zn. 3 Cdo 27/2011, podľa ktorého neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre občianskoprávne konanie o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy. Predmetom prejednávanej

veci je síce vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak otázku neplatnosti zmluvy súd v tomto konaní rieši ako predbežnú.

Keďže súd dospel k záveru o neexistencii prekážky rozsúdenej veci, konanie nezastavil a vo veci nariadil pojednávanie, ktoré vykonal v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľky a odporcu, keď odporca súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti a právny zástupca navrhovateľky, ktorý predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 17.04.2015 o jeho odročenie nežiadal a navrhovateľka na jeho účasti na pojednávaní netrvala.

Vzhľadom na uvedené súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky a listinami, ktoré do spisu predložili účastníci konania, ako aj listinami založenými v pripojenom spise tunajšieho súdu č.k. 8Er/5/2009. Uvedený spis súd pripojil z dôvodu, že ako dôkaz bola v žalobnom návrhu označená listina, ktorá sa mala nachádzať v tomto spise.

Navrhovateľka vo svojej výpovedi uviedla, že nemá prehľad koľko spoločnosti Pohotovosť celkovo zaplatila, ale vie, že je to preplatené, keď sa to sťahovalo z dôchodku jej manžela, aj jej dôchodku. Na otázku súdu uviedla, že pokiaľ ide o v žalobe uvedenú celkovo zaplatenú a vymoženú sumu 1.207,88 eur, tak to tak mohlo byť, ale presne sa k tomu vyjadriť nevie. Myslela si, že to už všetko bolo súdu predložené. Pokiaľ hovorila, že mala dve zmluvy, tak druhá zmluva by mala mať číslo 5760166. Súdu predložila list, ktorý adresovala p. Jane Hrozáňovej zo spoločnosti Pohotovosť Bratislava, ktorý sa týka tejto zmluvy a riešenia toho, že nebola evidovaná zaplatená suma 5.000,- Sk. Pohľadávka spoločnosti Pohotovosť bola uhrádzaná záškami zo mzdy, kým robila, ako aj jej manželovi a potom záškami z dôchodku jej i jej manžela, a to do 11. júla 2012. Pokiaľ ide o ďalšiu zmluvu, tak táto bola tiež robená na sumu 5.000,- Sk. Jednu pôžičku si brala na kúpu chladničky a druhú na kúpu okna a ešte nejakých iných vecí. Ak je potrebné pohľadá doma papiere a doloží čo bude treba aj od svojho bývalého zamestnávateľa Detský domov Istebné, kde boli sťahované zášky.

Z ňou predloženého oznámenia Sociálnej poisťovne o vykonávaní zážok z dôchodku súd zistil, že boli vykonávané zášky pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vo veci exekúcie EX 11676/08 a to v roku 2010 aj v r. 2011. Z ňou predloženého oznámenia spoločnosti Pohotovosť o aktuálnej výške dlžnej sumy a z oznámenia zo dňa 21.4.2008, ktoré sa týka zmluvy 5760484 súd zistil, že spoločnosť Pohotovosť pristúpila k realizácii zabezpečovacieho prostriedku : dohody o záškach zo mzdy. Z oznámenia zo dňa 12.12.2008, ktoré sa týka zmluvy 5760484 súd zistil, že týmto listom spoločnosť navrhovateľke oznamuje začatie exekučného konania, z oznámenia zo dňa 21.2.2014 súd zistil, že ide o oznámenie, ktoré je obsahovo zhodné s oznámením na čl. 4 spisu a z oznámenia zo dňa 8.8.2014 ktoré sa týka zmluvy 5760484 súd zistil, že ide o výzvu na doplatenie sumy 55, 61 eur.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je v prevažnej časti dôvodný.

V konaní nebolo sporné, že účastníci konania uzavreli dňa 14.12.2007 Zmluvu o úvere č. 5760484 s poukazom na ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, navrhovateľka ako dlžníčka a odporca ako veriteľ. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 5.000,- Sk, ktorý sa navrhovateľka zaviazala zaplatiť v 12 mesačných splátkach po 820,- Sk, počnúc dňom 15.01.2008 a zaviazala sa tak celkovo zaplatiť 9.840,- Sk, z čoho suma 4.840,- Sk predstavovala tzv. poplatok. Zmluva má podobu predtlačeneho formulára, do ktorého boli vpísané len údaje o navrhovateľke (meno, priezvisko, rodné číslo, trvalé bydlisko a číslo občianskeho preukazu), výška poskytnutej sumy, výška poplatku, počet a výška splátok, ako aj termín prvej splátky a napokon dátum zmluvy. Podľa záverečnej vety zmluvy súčasťou zmluvy boli aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru (č.l. 20 a 21 spisu č.k. 8Er/5/2009).

Predmetná úverová zmluva bola uzavretá za účinnosti zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v ust. § 3 ods. 3 v znení účinnom od 01.07.2007 do 31.10.2008 (teda v čase uzavretia zmluvy) zakotvoval, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že aj predmetná úverová zmluva, ktorá bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka má povahu spotrebiteľskej zmluvy, pretože je zrejmé, že ak mala zmluva podobu predtlačenej formulára a jej obsah bol tvorený aj vopred pripravenými všeobecnými podmienkami, navrhovateľka nemohla obsah zmluvy podstatne ovplyvniť.

Súčasne z citovaného ustanovenia vyplýva, že aj na takúto zmluvu (ktorá nebola uzavretá podľa Občianskeho zákonníka) sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Aplikujúc citované ustanovenie súd dospel k záveru o neplatnosti Zmluvy o úvere č. 5760484 uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 14.12.2007 pre rozpor s dobrými mravmi, ktorý spočíva v dohodnutej odplate za úver, ktorá dosahuje takmer 100% ročne (konkrétne 96,8% ročne), keďže sumu 5.000,- Sk sa navrhovateľka zaviazala odporcovi vrátiť za 12 mesiacov spolu so sumou 4.840,- Sk (suma 4.840,- Sk predstavuje 96,8% zo sumy 5.000,- Sk). Priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk boli v decembri 2007 pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti do 1 roka vo výške 13,77% ročne a pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti od 1 roka do 5 rokov vo výške 13,88% ročne (zdroj: internetová stránka www.nbs.sk). Do určitej miery je správna argumentácia odporcu, že vyššia odplata za úvery poskytované nebankovými spoločnosťami oproti odplate za úvery poskytované bankami má svoje opodstatnenie, avšak v tomto prípade dojednaná odplata predstavuje takmer sedemnásobok priemernej úrokovej miery obchodných bánk. Odporca vo svojom vyjadrení uviedol, že dohodnutý poplatok predstavuje úroky len v 1/3-ine a 2/3-iny predstavujú náklady na vypracovanie a administratívu pri uzatváraní zmluvy. K tomu treba uviesť, že z pohľadu spotrebiteľa toto "interné členenie" celkového poplatku (ktoré mimochodom zo zmluvy vôbec nevyplýva) je bezpredmetné. Pre spotrebiteľa je rozhodujúca celková suma, ktorú musí zaplatiť za to, že má na vopred určený čas k dispozícii finančné prostriedky od veriteľa. Okrem toho akceptovateľný by bol len taký poplatok, za ktorý by bolo spotrebiteľovi poskytnuté skutočné protiplnenie. V tomto prípade o takúto situáciu nejde. V tejto súvislosti súd poukazuje na právny záver Vrchného Krajského súdu Karlsruhe z 03.05.2011 (17 U 192/10), podľa ktorého je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (bod 34 rozhodnutia).

Cena úveru vo výške 96,8% ročne je zjavne neprimeraná. Dohoda o takejto cene nie je akceptovateľná a odporujúca všeobecne uznávaným pravidlám chovania, pričom vzhľadom na jej úžerný charakter neprichádza do úvahy jej akákoľvek moderácia (napr. rozhodnutie NS ČR 21 Cdo 1484/204, rozhodnutie KS Prešov 16Co/71/2011 zo dňa 08.12.2011).

Súd dospel k záveru, že v časti dohody o cene úveru je úverová zmluva neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, čo má za následok neplatnosť zmluvy ako celku, keďže neplatnou je dohoda o jej podstatnej náležitosti.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Aplikujúc citované ustanovenia súd dospel k záveru, že ak navrhovateľka na základe neplatnej úverovej zmluvy plnila nad rámec poskytnutej sumy 5.000,- Sk, resp. 165,97 eur, na strane odporcu vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať.

Navrhovateľka v návrhu uviedla, že formou dobrovoľných splátok uhradila sumu 326,63 eur a prostredníctvom zrážok vykonávaných v rámci nezákonne vedenej exekúcie (8Er/5/2009) sumu 881,25 eur, takže nad rámec poskytnutej sumy 165,97 eur zaplatila 1.041,91 eur. K návrhu pripojila emailové oznámenie Exekútorského úradu JUDr. Rudolfa Krutého zo dňa 12.12.2013, z ktorého vyplýva, že v

exekučnom konaní č. EX 11676/08 (na súde vedené pod č.k. 8Er/5/2009, ako to vyplýva zo žiadosti o udelenie poverenia na č.l. 1 spisu 8Er/5/2009-pozn. sudkyne) bolo celkovo vymožených 1.230,84 eur, z ktorej sumy boli na pohľadávku oprávneného vymožené finančné prostriedky vo výške 881,25 eur a na úhradu trov exekúcie 349,59 eur. Ďalej navrhovateľka k návrhu pripojila list odporcu zo dňa 02.10.2012, ktorým navrhovateľku vyzýva na zaplatenie sumy 59,09 eur a v ktorom sa uvádza, že dňa 31.03.2010 navrhovateľka zaplatila istinu úveru spolu s poplatkom vo výške 326,63 eur, ale keďže sa dostala do omeškania vznikli jej ďalšie náklady vo výške 791,46 eur, čím sa celková suma zvýšila na 1.118,09 eur, z ktorej ku dňu 02.10.2012 bolo celkom uhradené 1.059,- eur (č.l. 4 a č.l. 4 p.v. spisu).

Odporca k svojmu vyjadreniu pripojil splátkový kalendár (č.l. 31-32 spisu), z ktorého vyplýva, že navrhovateľka mala v 12 splátkach vo výške 27,22 eur splatných v období od 15.01.2008 do 15.12.2008 zaplatiť spolu sumu 326,64 eur. Súčasne z neho vyplýva, že prvá úhrada bola vykonaná dňa 09.05.2008 v sume 85,24 eur, druhá 09.06.2008 v sume 92,51 eur, tretia 08.01.2009 v sume 116,18 eur, čo spolu predstavuje 293,93 eur. Ďalšie úhrady, ktoré eviduje odporca, sú úhrady po začatí exekučného konania 8Er/5/2009 (ktorá sa začalo doručením žiadosti o udelenie poverenia dňa 12.01.2009 tunajšiemu súdu - č.l. 1 spisu 8Er/5/2009). Ide o úhrady v sume 24,32 eur zo dňa 01.03.2010, 31.03.2010, 28.04.2010, 31.05.2010, 06.07.2010, 04.08.2010, v sume 24,28 eur zo dňa 24.09.2010, 11.10.2010, 30.11.2010, 07.01.2011, 28.02.2011, v sume 26,39 eur zo dňa 03.03.2011, v sume 25,35 eur zo dňa 05.04.2011 a 03.06.2011, v sume 27,30 eur zo dňa 30.06.2011, 26.07.2011, 31.08.2011, 28.09.2011, v sume 26,60 eur zo dňa 31.10.2011, 30.11.2011, 31.12.2011, 31.01.2012, 29.02.2012, 30.03.2012, v sume 2,62 eur zo dňa 18.05.2012, v sume 28,62 eur zo dňa 31.05.2012, v sume 30,99 eur zo dňa 20.07.2012, v sume 31,07 eur zo dňa 31.07.2012, v sume 31,07 eur zo dňa 31.08.2012 a v sume 27,89 eur zo dňa 28.09.2012. Všetky odporcom evidované úhrady predstavujú sumu 1.059,- eur. Ide pritom nielen o dobrovoľné úhrady, ale aj úhrady počas exekučného konania, resp. nedobrovoľné úhrady spolu.

Súd vychádzal ohľadne výšky celkovo zaplatenej sumy zo sumy, ktorú ma evidovanú odporca, t.j. zo sumy 1.059,- eur, pretože táto predstavuje plnenie, o ktoré sa odporca bezdôvodne obohatil z titulu neplatného právneho úkonu. Súdny exekútor v emailovej správe na č.l. 4 p.v. spisu uviedol, že na pohľadávku oprávneného bolo vymožených 881,25 eur (podľa jeho vyúčtovania na č.l. 159 spisu 8Er/5/2009, ktoré je zo dňa 10.04.2015, bolo na pohľadávku oprávneného vymožených 895,17 eur, z toho ale 161,42 eur bolo vymožených na trovy konania, 32,07 eur + 32,07 eur na trovy advokáta v exekúcii (odmena za prevzatie zastúpenia, predexekučná upomienka) a 6,12 eur na trovy za spísanie zápisnice. Trovy konania rozhodcovského a exekučného konania však nie sú plnením získaným na základe neplatnej úverovej zmluvy. Okrem toho, podľa názoru súdu si navrhovateľka nesprávne vyložila obsah oznámenia odporcu zo dňa 02.10.2012 (č.l. 4 spisu). Podľa názoru súdu odporcom uvádzaná celkovo zaplatená suma 1.059,- eur (ku dňu 02.10.2012) zahŕňa aj úhradu istiny s poplatkom v sume 326,23 eur uskutočnenú do 31.03.2010, tak ako to koniec koncov aj vyplýva zo splátkového kalendára odporcu. Zo splátkového kalendára je zrejmé, že ku dňu 31.03.2010 mala navrhovateľka celkovo zaplatených 342,57 eur.

Z týchto dôvodov sú navrhovateľke priznal rozdiel medzi celkovo zaplatenou sumou 1.059,- eur a sumou poskytnutého úveru (165,97 eur), čo predstavuje 893,03 eur.

Odporca v odvolaní na č.l. 62 spisu uviedol, že predmetná úverová zmluva nepodlieha režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko podľa jeho ust. § 1 písm. e/ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, tento zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR;

Odporca však necitoval celé ustanovenie uvedeného zákona, v ktorom sa v čase uzavretia zmluvy uvádzalo, že tento zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver.

V danom prípade bolo predmetom zmluvy poskytnutie úveru vo výške 5.000,- Sk (165,97 eur). Zo zmluvy o úvere vyplýva, že ide o opakovanú zmluvu a navrhovateľka uviedla, že druhá zmluva bola tiež na 5.000,- Sk. Z uvedeného je zrejmé, že medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom boli uzavreté dve zmluvy. Tieto by však bolo možné považovať za jediný spotrebiteľský úver (už so sumou nad 200,- eur)

vtedy, ak by boli uzavreté na rovnaký účel. Z vykonaného dokazovania tento záver nevyplýnul, keď navrhovateľka uviedla, že jednu "pôžičku" si brala na kúpu chladničky a druhú na kúpu okna a iných vecí.

Z tohto dôvodu súd dospel k záveru, že režim zákona č. 258/2001 Z.z. na predmetnú úverovú zmluvu aplikovať nemožno.

Ako už bolo ale uvedené súd návrhu navrhovateľky vyhovel čo do sumy 893,03 eur, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie odporcu titulom plnenia získaného z neplatnej úverovej zmluvy. K tejto sume súd priznal úrok z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po dni, v ktorom bol odporcovi doručený žalobný návrh, keď navrhovateľka nijako nepreukázala, že by výzvu zo dňa 06.02.2013, adresovanú odporcovi, v ktorej ho vyzvala na vrátenie sumy 1.112,04 eur titulom bezdôvodného obohatenia aj odporcovi (hoci aj emailom) odoslala. Na výzve je len rukou v angličtine napísané, že bola odoslaná 06/01/(?)2013. Úrok bol priznaný podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013, keďže omeškanie sa odvíja od záväzkového vzťahu, ktorý vznikol pred 31.01.2013.

V prevyšujúcej časti žalovanej sumy a úroku z omeškania súd návrh ako nedôvodný zamietol.

Vzhľadom na takýto výsledok konania, súd o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a náhradu trov konania rozdelil pomerne, podľa rozsahu úspechu účastníkov konania. Navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala priznania sumy 1.041,91 s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 12.02.2013 do zaplatenia, ktorý ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje 205,06 eur. Súd navrhovateľke priznal sumu 893,03 eur s 8,05% úrokom z omeškania od 18.04.2015 do zaplatenia, ktorý do dňa vyhlásenia rozsudku predstavuje 5,12 eur. Žiadaná suma (so stavom ku dňu vyhlásenia rozsudku) predstavuje 1.246,97 eur a priznaná suma (so stavom ku dňu vyhlásenia rozsudku) predstavuje 898,15 eur. V percentuálnom vyjadrení je úspech navrhovateľky 72,03% a úspech odporcu 27,97%, na základe čoho je čistý úspech navrhovateľky 44,06%. V takomto rozsahu vzniklo navrhovateľke právo na náhradu trov konania. Trovy navrhovateľky predstavujú trovy právneho zastúpenia, keď v konaní bola zastúpená advokátom, ktorý vo veci vykonal v rámci súdneho konania tri úkony právnej služby: prevzatie veci a príprava zastúpenia dňa 12.12.2013, spísanie návrhu na začatie konania dňa 12.12.2013 a vyjadrenie zo dňa 11.06.2014 vrátane jeho doplnenia zo dňa 13.05.2015. Za každý z týchto úkonov náleží odmena z hodnoty veci vo výške 61,41 eur a režijný paušál, k prvým dvom úkonom vo výške 7,81 eur a k tretiemu úkonu vo výške 8,04 eur. Odmena a režijný paušál za všetky tri úkony predstavujú sumu 207,89 eur. V takejto sume si ich vyúčtoval aj právny zástupca navrhovateľky (č.l. 99 spisu) a súd konštatuje, že boli vyúčtované v súlade s ustanoveniami § 9, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/ a c/, § 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Vzhľadom na uvedené súd navrhovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 91,60 eur, ktorá suma zodpovedá rozsahu jej čistého úspechu v konaní (44,06% zo sumy 207,89 eur).

Priznané trovy právneho zastúpenia je odporca povinný zaplatiť právnenmu zástupcovi navrhovateľky, a to s poukazom na ust. § 149 ods. 1 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Dolný Kubín na Krajský súd v Žiline (§ 204 ods. 1 O.s.p.).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Okresný súd Dolný Kubín
13. mája 2015

JUDr. Jana Veselá
samosudkyňa